

ANGELINE
BOULLEY

**OHNIVCOVA
DCERA**

COO
BOO

Ohnivcová dcera

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Angeline Boulley

Ohnivcová dcera – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

OHNIVGOVA DCERA

ANGELINE
BOULLEY

COO
BOO

Přeložila Nika Exnerová

Firekeeper's Daughter

Copyright © 2021 by Angeline Boulley

All rights reserved.

Translation © Nika Exnerová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-623-3

ISBN e-knihy 978-80-7661-631-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-632-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-630-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Pro moje rodiče Donnu Bouleyovou a Henryho Bouleyho
staršího, za jejich lásku k příběhům*

Jsem ztuhlá socha dívky v hloubi lesa. Pohybují jen očima. Těkají mezi zbraní a zděšeným výrazem.

Zbraň. Šok. Zbraň. Údiv. Zbraň. Strach.

BUCH BUCH. BUCH BUCH. BUCH BUCH.

Malý revolver se zlehka třese v nervózní ruce, která mi míří na obličej.

Umřu.

V nose mě štípe sladký, mastný zápach. Znáám ho. Vanilka a minerální olej. WD-40. Někdo s ní tu pistoli vyčistil. Další pachy. Jehličí, mokry mech, čpavý pot a kočičí moč.

BUCH BUCH. BUCH BUCH. BUCH BUCH.

Najednou sebou začne ta roztřesená ruka škubat, jako by místo pistole svírala mačetu. Každé šikmé máchnutí směrem k zemi mi dává naději. Lepší nějaký náhodný cíl než já.

Ale potom mi srdce zase sevře strach. Znovu se koukám do hlavně pistole.

Máma. Jestli umřu, nepřežije to. Obě nás zabije jediná kulka.

Vtom se po zbrani natáhne odvážná ruka. Prsty má roztažené. Je nekompromisní. Dej ji sem. Hned.

BUCH BUCH. BUCH...

Zrovna myslím na mámu, když se ozve výstřel, který převrátí celý můj svět vzhůru nohama.

ČÁST PRVNÍ

.....

WAABANONG

(VÝCHOD)

PODLE OJIBWEJSKÉ TRADICE ZAČÍNÁJÍ VŠECHNY
CESTY NA VÝCHODĚ.

KAPITOLA JEDNA

V stávám ještě před úsvitem. Hodím na sebe věci na běhání a ke kořenům na východní straně stromu položím špetku semaa. Tam se slunce dotkne tabáku nejdříve. Modlitbu začínám obětováním semaa a vyčtením svého duchovního jména, názvu klanu a místa, odkud pocházím. Vždycky přihodím jedno jméno navíc, abych měla jistotu, že Stvořitel ví, kdo jsem. Jméno, které mě pojí k mému otci – přišla jsem na svět totiž jako tajemství, které se změnilo ve skandál.

Poděkuju Stvořiteli a poprosím ho o zoongidewin, protože k tomu, co musím udělat, až uběhnu svých každodenních pět mil, budu odvalu potřebovat. Odkládám to už týden.

Zatímco se před domem protahuju, obloha se rozjasňuje. Můj brácha Levi si na moje dlouhé rozcvičky stěžuje pokaždé, když si jde zaběhat se mnou. Pravidelně mu vysvětluju, že moje delší, větší, a tím pádem výrazně kvalitnější svaly vyžadují intenzivnější přípravu, mají-li podat špičkový výkon. Kdyby věděl, proč mi to tak trvá doopravdy, ťukal by si na čelo. Přeríkávám si totiž správné anatomické názvy všech svalů, které si protahuju. Nejen povrchových, ale i hlubokých. Až půjdu letos na podzim na vysokou, chci mít v lidské anatomii před ostatními prváky náskok.

Když si konečně všechno protáhnu a zopakuju, skrz stromy už vykukuje sluníčko. Jedním paprskem se dotýká mého obětovaného semaa. Niishin! *Je to dobré.*

První míle bývá nejtěžší. Část mého já by se totiž nejradši vrátila do postele k mojí kočce Herri, jejíž vrnění je přesným opakem drnění budíku. Pokud však vytrvám, můj dech si za doprovodu svištění těžkého culíku obvykle najde rytmus. Nohy a ruce mi přepnou na autopilota a hlava se octne v jakémisi soustředěném transu, v němž jsem sice součástí světa, ale zároveň někde jinde, a míle plynou v polovědomém oparu.

Moje trasa mě vede skrz kampus Lake Superior State University. Za ním se nachází nejkrásnější výhled, který tady u nás v Sault Ste. Marie v Michiganu máme. Když míjím naši nejnovější univerzitní kolej, vyšlu k ní vzduchem pusu. Pojmenovali ji Fontainova, po mém dědečkovi z máminy strany. Babička Mary – které říkám GrandMary – mě přiměla jít loni v létě na slavnostní otevření koleje v šatech. Měla jsem sto chutí se na všech fotkách mračit. Babičku bych tím zaručeně vytočila, ale dobře jsem věděla, že bych tím stokrát víc ublížila mámě.

Strhnu to přes parkoviště za budovou studentského klubu k severnímu konci kampusu. Z pahorku je tu nádherný panoramatický výhled na Řeku svaté Marie, mezinárodní most do Kanady a město Sault Sainte Marie v Ontariu na kanadském břehu. V ohybu řeky východně za městem se choulí moje nejoblíbenější místo v celém širém vesmíru: Sugar Island.

Vycházející slunce se schovává za nízkým temným mrakem na obzoru za ostrovem. Oněmělá úžasem se zastavím. Mrakem prosvítá vějíř slunečních paprsků. Připadá mi, jako by vycházely ze samotného ostrova. Vtom mi tričko rozvlní studený váněk a mně uprostřed srpna naskočí husí kůže.

„Ziisabaaka minising,“ zašeptám v anishinaabemowin název ostrova. Naučil mě ho táta, když jsem byla malá. Zní jako modlitba. Tátova rodina Ohnivců je zrovna tak nedílnou součástí

ostrova jako tamní říčky zásobované četnými prameny a cukrodárné javory.

Když mrak odpluje a slunce se opět přihlásí o svoje paprsky, zvedne se poryv větru a popožene mě kupředu. Dám se zase do běhu, vstříc úkolu, který mě čeká.

O čtyřicet pět minut později zakončím svůj běh u EverCare, pečovatelského zařízení pár bloků od našeho domu. Přijdu si, jako bych dneska běžela pozpátku. První míle byla nejsnazší a každá další těžší a těžší. Snažila jsem se doběhnout ten dobře známý bezstarostný pocit zcela koncentrovaného a ničím nerušeného soustředění, ale celou cestu na mě akorát pomrkal jako fata morgána.

„Zdravíčko, Daunis,“ pozdraví mě na recepci vrchní sestra, paní Bonaserová. „Mary měla dobrou noc a maminka už dorazila.“

Pokouším se popadnout dech a jako každé ráno na ni na přivítanou zamávám.

Chodba jako by se s každým mým krokem prodlužovala. Pokouším se obrnit proti všem možným babiččiným reakcím na to, co se jí právě chystám oznámit. Jedno svraštělé obočí značí v mých představách zklamání, rozčarování a odvolání všech jejích předešlých slov uznání.

Možná bych babičce měla o svých plánech povědět radši až zítra.

Paní B. mi ani nemusela nic říkat. Že je máma tady, poznám podle těžké vůně růží, která se line chodbou. Když vstoupím do babičina soukromého pokoje, máma jí zrovna jemně masíruje hubené paže růžovým tělovým mlékem a díky kyticí čerstvých žlutých růží je vzduch květinovým aroma ještě prosycenější.

GrandMary je v EverCare už šest týdnů a předtím strávila měsíc v nemocnici. Měla mrtvici na mém maturitním večírku. Každodenní ranní návštěvy u ní se staly součástí mého nového

normálu, čímž označuju stav, který nastane ve chvíli, kdy vašim vesmírem otřeše něco natolik, že už nikdy nedokážete obnovit dřívější rovnováhu věcí. Přesto se o to ale pokoušíte.

Babiččiny oči se zahledí do mých. Na znamení toho, že mě poznává, zdvihne levé obočí. Pravou půlkou obličej je už ale nevyjádří zhola nic.

„Bon matin, GrandMary.“ Dám jí pusu na jednu a pak na druhou tvář a poodstoupím, aby si mě mohla prohlédnout.

Dřív mě její důsledná kontrola mého šatníku vytáčela do běla. Ale dneska? Ten jednostranný škleb, který věnuje mému vytahanému tričku, je jako dokonalý golfák přímo do brány.

„To koukáš, co?“ Hravě si nadzvednu lem trička a poodháním své krátké žluté elastáky. „Nejsem polonahá.“

GrandMary sotva viditelně protočí oči, ale v pŕlce se její pohled vyprázdní. Jako by jí kdosi za víčky rozsvěcel a zhasínal žárovku.

„Dej jí chvilku,“ řekne máma a dál babičce maže ruce tělovým mlékem.

Přikývnu a rozhlédnu se po pokoji. Velké nedělené okno nabízí výhled na nedaleké dětské hřiště. Na posteli visí bílá tabulka s nápisem DOBRÝ DEN! JMENUJI SE MARY FONTAINOVÁ a prázdnou linkou za slovy MOJE ZDRAVOTNÍ SESTRA. Kolonka MOJE CÍLE je taky prázdná. Váza plná růží stojí v záplavě zarámovaných fotek: GrandMary a děda Lorenzo v jejich svatební den. Máma a strejda David ve dvojitém rámečku jako modlíci se andílci v bílém na prvním příjímání. Moje stříbrně zarámovaná maturitní fotka s vyrytým nápisem MATURANT 2004.

Vůbec poslední společná fotka nás čtyř Fontainů, na které jsem já, máma, strejda David a GrandMary na mém závěrečném hokejovém zápase, mi do krku vžene knedlík velikosti vlašského ořechu. Tolikrát jsem usínala, zatímco mi k uším doléhal mámin a strejdův smích, když spolu hráli karty nebo si povídali jazykem, který vymysleli jako děti, složeným z fran-

couzštiny, italštiny, zkratkovité angličtiny a smyšlených nonsensových slov. Ale to bylo předtím, než strejda David v dubnu zemřel a zdrcená GrandMary prodělala o dva měsíce později hemoragickou cévní mozkovou příhodu.

V tomhle novém normálu se máma už nesměje.

Zvedne hlavu. Nefritově zelené oči má unavené a podlité krví. V noci místo spaní v záchvatu šílenství běhala po domě a uklízela a přitom rozmlouvala se strejdou, jako by seděl hned vedle na gauči a pozoroval, jak vytírá a utírá prach. Dělá to často. Mnohdy se budím právě v těchhle nejtemnějších hodinách, kdy se mu v tom jejich tajuplném jazyce svěřuje se svou samotou a výčitkami svědomí, a přitom nemá ani tušení, že rozumím každému slovu.

Zatímco čekám, až babička zase přijde k sobě, vytáhnu z košíku na nočním stolku rtěnku. Podle GrandMary by žena měla každý den vítat s dokonalým rudým úsměvem. Jak tak kloužu matnou rubínovou rtěnkou po jejích tenkých rtech, vzpomenu si na svou ranní prosbu o odvahu. Najít zoongidewin znamená postavit se svým strachům čelem a se srdcem plným odhodlání. Ruka se mi roztřeše a zlatý obal rtěnky se najednou promění v kmitající jehlu seismografu.

Máma skončí s mazáním a dá babičce pusu na čelo. Tyhle polibky znám tak důvěrně, že na hlavě zčistajasna sama ucítím hřejivou ozvěnu jejích rtů. Doufám, že GrandMary tuhle dobrou medicínu vnímá, přestože žárovku má zrovna zhasnutou.

Když byla babička v nemocnici, každý den jsem si ve stejnou dobu patnáct minut zaznamenávala, kolikrát zamrkala. Mámě moje poznámky nevadily až do chvíle, než si všimla, že si píšu čárky do dvou sloupců označených ŽÁROVKA SVÍTÍ a ŽÁROVKA NESVÍTÍ. Celkový počet mrknutí se nezměnil, ale procento těch v bdělém stavu (ŽÁROVKA SVÍTÍ) začalo klesat. Mámu to tak strašně rozhodilo, že jsem sešit s poznámkami začala u babičky v pokoji schovávat a vyndávám ho, jen když tu máma není.

A je to tu. Babička zamrká a oči se jí rozzáří. ŽÁROVKA SVÍTÍ. Najednou zpozorní a znovu je z ní mocný přírodní živel, matka rodu Fontainů.

„GrandMary,“ vypálím. „Rozhodla jsem se odložit studium na Michiganské univerzitě a místo toho se přihlásit na Lake State. Odchodím si tu prvak.“ Bez dechu čekám, až se dostaví zklamání, že jsem si dovolila odchýlit se od jejího Plánu, jehož výsledkem měla být doktorka medicíny Daunis Lorenza Fontainová.

Ze začátku jsem se tomu plánu nijak nebránila, protože jsem doufala, že na mě bude hrdá. Vyrostla jsem totiž obklopená škodolibou šuškanou o jistém ohromném skandálu v perfektním životě Mary a Lorenza Fontainových. Tak dobře a tak dlouho jsem předstírala, že o to taky stojím, až se z jejího plánu stal můj plán. Náš plán. Zbožňovala jsem ho. Jenže to bylo předtím.

Pohled, který mi GrandMary věnuje, je tak láskyplný jako polibky mojí mámy. Proběhne mezi námi tichá výměna. Chápe, proč jsem náš plán musela pozměnit.

V nose mě začne štípat, protože mám na krajíčku. Možná protože se mi ulevilo, možná protože je mi smutno a možná za to může obojí. Třeba aspoň v anishinaabemowin existuje slovo pro pocit, který člověka zaplaví, když v troskách po tragédii najde pevnou půdu pod nohama.

Máma oběhne postel a obejmě mě tak pevně, až mi z plic vytlačí všechn vzduch. Cítím, jak mi její šťastné vzlyky rozechvívají celé tělo. Udělala jsem mámě radost. Věděla jsem, že bude nadšená, ale že sama ucítím takovou úlevu, to jsem teda nečekala. Už dlouho na mě tlačí, abych šla na vysokou tady v Sault Sainte Marie, a dokonce naváděla i Levie, aby mě s tím otravoval. Už v lednu žebrala, ať jí dám k narozeninám vyplněnou přihlášku na Lake State. Souhlasila jsem, protože mě ani ve snu nenapadlo, že by mě cokoli na světě mohlo přimět tam jít. Jak se ukázalo, něco přece.

Vtom do okna narazí pták. Máma se vyleká a pustí mě ze svého sevření. Ale sotva udělám tři kroky, ptáček se zvedne, zatřeptá křídly, aby znovu našel rovnováhu, a vyrazí dál.

Podle babči Pearl – mojí anishinaabské nokomis z tátovy strany – je pták, který narazí do okna, špatné znamení. Kdykoli se něco takového seběhlo, ihned spěchala s hnědou, svařštělou rukou přes pusu ven. Při pohledu na ptáčkův ohnutý krk zamumlala „jejdanánku“ a přivolala svoje sestry, aby spolu vykoumaly, k jakéže katastrofě se to zrovna schyluje.

GrandMary by naopak trvala na tom, že to byla jen nešťastná náhoda. Nic než nežádoucí důsledek čistého okna. *Indiánské pověry se nezakládají na pravdě, Daunis.*

Moje zhaaganaashská a anishinaabská babička nemohly být rozdílnější. Jedna neviděla víc než povrch světa, kdežto ta druhá si všímala souvislostí a principů sahajících hlouběji než nám známa realita. Celý můj život se přetahovaly, která mi toho vštípí víc.

Jednou, když mi bylo sedm, strávila jsem víkend u babičky Pearl v jejím domě z térapapíru na Sugar Islandu. V noci mě probudila bolest v uchu, ale trajekt na pevninu už nejezdil, a tak mi babička nakázala, abych se vyčurala do kelímku. Potom jsem jí položila hlavu do klína a ona mi obsah kelímku nalila do ucha. Zpátky doma jsem během nedělního oběda u GrandMary a dědy Lorenza nadšeně vyprávěla, jak chytrou mám druhou babičku. *Babča Pearl mi vyléčila bolavý ucho čuránkama!* Jenže GrandMary se okamžitě zhrozila a ve vteřině probodla mámu pohledem, jako by to celé byla její vina. Když jsem si všimla, jak je mámě stydno, cosi se ve mně rozlomilo na dvě části. Tehdy jsem pochopila, že existují chvíle, kdy se ode mě očekává, že se budu chovat jako Daunis Fontainová, a chvíle, kdy je bezpečné být Daunis, dcera Ohnivce.

Máma přejde zpátky k babičce a shrne z ní kašmírovou deku, aby jí mohla namazat vyhublou, alabastrovou nohu. Pěčí o ni se naprosto vyčerpává. Je přesvědčená, že se babička zase uzdraví. Nikdy neuměla přijímat nepřijemné pravdy.

Před týdnem jsem se vzbudila během jednoho z jejích zá-
chvatů šílenství.

*Tolik už jsem toho ztratila, Davide. A teď přijdu ještě o ni. Až
Daunis odejde, j'disparaitrai.*

Použila francouzský ekvivalent slova „zmizet“. Rozplynout
se, pomínout.

Můj příchod na svět před osmnácti lety jí obrátil svět vzhůru
nohama. Život, který jí předurčili rodiče, byl nenávratně ten
tam. Kromě mě už na světě nic nemá.

Babča Pearl mi vždycky říkala, že špatné věci přicházejí po
trojicích.

V dubnu zemřel strejda David.

V červnu měla GrandMary mrtvici.

Když zůstanu doma, můžu té třetí katastrofě zabránit. Přes-
tože to znamená, že budu muset s naším plánem ještě chvílku
počkat.

„Měla bych jít.“ Vlepím mámě i babičce pusu na rozlouče-
nou. Jakmile vkročím na ulici, dám se do běhu. Obvykle těch
pár bloků domů pomalu dojdu, abych se zchladila, ale dneska
dosprintuju až na dvorek. Celá uříčená se svalím pod svůj mod-
litební strom a čekám, až popadnu dech.

Čekám, až konečně začne normální část mého nového nor-
málu.

KAPITOLA DVĚ

Lilyin džíp zastaví se skřípěním u nás před domem a moje nejlepší kamarádka, jako obvykle celá v černém, vyskočí ven, abych si mohla zalézt dozadu. Na sedadle spolujezdce sedí babi June. Na hlavě má šátek uvázaný pod bradou a její temně hnědé oči jen tak tak vykukují zpoza palubní desky. Těžko uvěřit, že jak malinká Lily, tak její prababička vůbec vidí na cestu.

S Lily jsme nejlepší kamarádky už od šesté třídy, kdy se k babi June nastěhovala. Vypadáme jako přesný opak té druhé, a to nejen kvůli našemu výškovému rozdílu. Jsem tak bledá, že mi ostatní nishské děti dřív přezdívaly Duch, a jednou jsem dokonce zaslechla, jak o mně někdo mluví jako o té „vyšisované Leviově ségře“. Zato Lily, když ještě žila se svým zhaaganaashským tátou a jeho ženou, radši nepouštěli ani na sluníčko, aby jí její rudohnědá pokožka ještě víc neztmavla. Obě jsme velmi brzy přišly na to, že existuje jisté anishinaabské spektrum přijatelných odstínů pleti a že ti, kteří se octnou v jeho krajních hodnotách, se musí potýkat s různými verzemi týchž debilních keců.

Lilyin úsměv obtahuje lesklá černá rtěnka a ještě se rozšíří, když si Lily všimne, co mám na sobě – džíny a jeden z tátových hokejových dresů, který mi sahá až do půlky stehen.

„Madam Daunis ve své nejskvostnější róbě. Je mi ctí, že vás mohu svézt.“ S těmi slovy se ukloní.

Zazubím se na ni a najednou si přijdu, jako by mi ze zad spadl batoh plný všech mých školních knížek.

„Já bych měla sedět vzadu. Tobě to dá strašně dřiny,“ prohlásí babi June, když vidí, jak jsem odklopila sedadlo řidiče a vklínila svých sto osmdesát centimetrů na zadní sedačku. „Vypadáš jak mimino, co se souká zpátky do dělohy.“ Říká to pokaždé, když nás spolu Lily někam veze.

„Ani náhodou, babi June. Lepší kopilot než vy neexistuje.“

Člověk nesmí dovolit, aby mu starší činili ústupky. To se prostě nedělá.

Často cestou do práce vozíme babi June do klubu seniorů tady v Sault. Záleží, co mají zrovna k obědu. Každý měsíc pravidelně porovnává jídelní lístky obou místních stravovacích programů pro seniory. Kontroluje je tak důkladně jako kartičky binga, když je třeba zaškrtnout všechna políčka. Když má babi pocit, že v zhaaganaashském klubu v centru mají lepší jídlo, Lily ji tam odveze. Pokud ne, sveze se kmenovou dodávkou na trajekt, který ji dopraví do klubu Nokomis-Mishomis pro kmenové starší na Sugar Islandu, kde se kromě oběda konají i společenské aktivity.

„Tak co? Udělalas to?“ řekne Lily a významně se na mě podívá do zrcátka.

„Jo.“

„A ochranu jsi použila?“ zašvitoří babi June. Všechny se dáme do smíchu, a protože Lily zrovna kapánek zběsile zatočí, přidají se s pískotem i pneumatiky.

„Ale ne, babi,“ odpoví jí Lily. „Daunis jen měla svojí mámě a babičce povědět, že nenastoupí na Michiganskou. Je to oficiální... Jde se na Lake State, bejby!“ Lily z okýnka pronikavě zatlukuje a přitom vyděsí několik turistů na chodníku. Tenhle pokřik zvaný lí lí, kterým některé nishské ženy vyjadřují vítězství a zdar, se mě už párkrát snažila naučit, ale nepovedlo se.

Babi June se na mě celá zamračená otočí. Čekám, že mě napomeně, ať se propánajána narovná, jak by to udělala Grand-Mary.

„Děvče, některý lodě se plavěj po řekách, jiný patřej na moře.“

Babi June má nejspíš pravdu. Akorát nevím, která z těch lodí jsem.

Lily mi do zrcátka věnuje soucitný pohled. Odborně slovo „směs“ označuje látku ze dvou nebo více složek, mezi nimiž nevznikají chemické vazby. Jako třeba mezi octem a olejem. Lily ví, že přesně tak se právě cítím: smutná, že se nestěhuju do Ann Arbor, a přece šťastná, že prožijeme prvák společně. Oba pocity existují odděleně, ale bok po boku víří v mém nitru.

Projíždíme kolem obchodů se suvenýry. Druhou stranu silnice lemujee řeka, kde zrovna dav turistů sleduje, jak místními slavnými zdymadly proplouvá třístametrová nákladní loď.

Vzpomenu si, jak jsme loni na podzim vyrazili na prohlídku kampusu Michiganské univerzity v centru Ann Arbor. Grand-Maryino nadšení kontrastovalo s máminými otravnými dotazy na míru místní zločinnosti. Strejda David – který se na máminu stranu nestavěl jen zcela výjimečně – trval na tom, že musím vystudovat daleko od domova. Pro mě ale Michigan znamenal víc než jen vzdělání. Bylo to osvobození od všech těch pomluv, které mě celý život provázely.

Daunis Fontainová? Nebyl její táta ten hokejista? Levi Ohnivéc? Jeden z hrstky indiánů z Sugar Islandu, co měli nějakej potenciál.

Pamatuju, jak tehdá zbouchnul Grace Fontainovou. Nejbohatší a nejbělejší holku ve městě.

Nepřehnal von to pozdějc na nějaký chlastačce na Sugar Islandu s pitím a nenarval to i s ní do stromu?

Strašná smůla, že si při tom zlomil obě nohy! A zrovna když měli přijet ti skauti z NHL. Najednou měl po hokejový kariéře.

Marys Lorenzem poslali dceru na čas k příbuznejm do Montrealu. Když se vrátila zpátky s tříměsíčním miminem, byl už Levi že-natej s jinou a měl Levie juniora.

Doneslo se ke mně, že si prej ta jejich zakřiknutá Grace postavila hlavu, když se starý Fontainovi rozhodli odříznout to malý robě od Levie a všech ostatních indiánskejch příbuznejch.

No a pak přišla ta strašná tragédie...

Mineme billboard, který obvykle inzeruje místní kasino a rekreační středisko Superior Shores. Poslední měsíc se tahle reklamní plocha pokouší nalákat registrované členy kmene Ojibweju z Sugar Islandu k dnešním volbám do kmenové rady. Včera v noci ho někdo posprejoval a teď se na něm píše: **KMENOVÉ VOLBY SE BLÍŽÍ! PŘIJĎTE VYvrchOLIT!**

„A to bych si zase dala říct,“ oznámí nám babi June a já s Lily vybuchneme smíchy.

Potom babi začne reptat, že je přece stejně jedno, kdo volby vyhraje, protože nakonec tak jako tak poslouží nejlépe sám sobě.

„No, a až umřu, musíte mi slíbit, že moji rakev ponese kmenová rada.“ Na chvilku se dramaticky odmlčí. „Já totiž dycinky říkala, že mě přivedou do hrobu.“

Zasměju se společně s babi June, ale moje nejlepší kamarádka jako vždycky akorát zakroučí hlavou.

„Škoda že nekandiduje Teddie,“ prohlásí Lily. „Určitě by všechny převálcovala, nemyslíš?“

Moje teta Teddie je nejchytřejší člověk, kterého znám. Je hrozně hustá! V kmeni máme několik buřičů, kteří by Sugar Island nejradši odtrhli od Spojených států a vyhlásili nezávislost. Kdyby se jim povedlo tetu přesvědčit, aby jim s tímhle nedopečeným nápadem trochu píchla, operace Odštěpení by rázem měla opravdovou šanci na úspěch.

„Teta říká, že jako ředitelka kmenové kliniky je mnohem užitečnější,“ odpovím.

Vtom se do toho opět vloží babi June. „Nikdy by nevyhrála. Stejně jako já. Teddie říká věci, tak jak jsou. Jenže voliči radši než vošklivý pravdy poslouchaj načančaný lži, no ne?“

Lily přikývne, přestože ani jedna z nás nemá nárok v kmenových volbách volit. Nejsme totiž registrované.

„Dejte na moje slova, děvčátka. Silný ojibwejský ženský jsou jako příliv a odliv. Mocný síly, který nejdou jen tak zkrotit. Slaboši se týhlectý síly boje. A nikdy nedaj svůj hlas nish kwe, ze který se jim strachy klepou kolena.“

Teď pro změnu přikyvuju já, zatímco se s námi naše starší dělí o kus pravdy.

Když dorazíme ke klubu seniorů, Lily se dá do podélného parkování, tak jak to umí jen ona: zajíždí na místo popředu tak dlouho, dokud neťukne do nárazníku auta před sebou. Pak zastaví. Obě vylezeme ven, abychom pomohly babi June, která se před vchodem do klubu ještě chvilku zarazí.

„My dvě s Teddie máme ve skříni spoustu kostlivců. Spaly jsme s moc a moc mužskejma.“ Vzpurně se jí vysune brada. „A co teprv ty naše zločiny.“ S Lily na sebe vykulíme oči a babi June na nás mávne, abychom už šly.

Zpátky v džípu vybuchneme smíchy.

„To mě poser,“ ozve se Lily. „Vím, že má za sebou babi June leccos, ale vážně věříš, že Teddie kdy spáchala nějaký zločin?“ Zacouvá do nárazníku auta za sebou a zařadí se do provozu.

„Teta tvrdí, že všechny ty historky o jejích ‚mladickejch vylomeninách‘ jsou pitomost.“

„Když jsme u těch vylomenin, ten zejtřek platí?“ zeptá se Lily cestou na satelitní rezervaci tady na pevnině.

„Jasně. Musíme to oslavit,“ odpovím a soustředím se přitom na pozitivní stránky svého rozhodnutí.

„Byla jsi z GrandMary strašně nervózní. Jak na to zareagovala?“

„Dala mi... dala mi najevo, že je to v pohodě.“ Jsem z toho, co se mezi mnou a babičkou dneska odehrálo, zase celá naměkko. Celou tu situaci jasně chápala. Rozuměla mi.

„Vidíš? Ty se vždycky bojíš úplně zbytečně,“ řekne Lily.

Dorazíme k aréně Chi Mukwa. K dnešním volbám do kmenové rady slouží dvě volební místnosti: jedna je tady v komunitním volnočasovém centru v aréně a druhá v klubu starších na

Sugar Islandu. Auta už lemují obě strany ulice, a tak Lily přeje-
de přes obrubník a zaparkuje na trávě.

Přistihne mě, jak se rozhlížím po parkovišti, jestli někde ná-
hodou nezahlednu hlídku kmenové policie. Lilyiny kreativní par-
kovací dovednosti totiž vždycky přilákají pozornost strážníků.

„Už jsi viděla TJe? Vážně ho teď musíme oslovovat, strážníku
Kewadine?“ Zachvěje se. „Nepozvala jsi ho na tu party, že ne?“

„Ne. Policajta jsem na naši party fakticky nepozvala,“ odpo-
vím poněkud kyselé. „Na rozdíl od jinejch se ke svému bejvalý-
mu pravidelně jednou za čtrnáct dní nevracím.“

Lily mě zpraží chladným pohledem. Zacuká jí v koutku, ale
neřekne ani ň. Zrovna mjíme první řadu zaparkovaných aut,
když mě praští vši silou do zad.

„Jau! Co to má sakra znamenat?“ Otočím se, ale moje nej-
lepší kamarádka má na tváři ten nejnevinnější výraz.

„Co? Mělas na zádech muchničku velikosti kolibříka.“ To
už se na mě ale začíná šklebit.

Smíchy se div se neskácíme k zemi. Smějeme se tak vesele
a ztřeštěně, jak se cítím. Víím, že všechno dobře dopadne.

Špalír členů kmene mává volebními transparenty s jejich
oblíbenými kandidáty a voliči zatím proudí do Chi Mukwy, aby
odevdzali svůj hlas. Jedna paní zbystří, když se přiblížíme, a na-
bídne nám talíř plný domácích sušenek.

„Tyhlecty nejsou registrovaný,“ oznámí jí chladně její po-
mocník.

Sušenková paní dobroty zase stáhne a netečně vypotí: „Tak
hezkej den.“

Nejsme registrované, ale i tak jsme potomky kmene Ojib-
wejů ze Sugar Islandu. Můj táta není zapsaný v mém rodném
listě a Lily zase nesplňuje minimální požadavky na množství
indiánské krve. I tak ale považujeme kmen za svůj, přestože ho
sledujeme zvenčí s nosem přilepeným na skle.

„Jako bysme snad vo ty jejich moowin sušenky stály,“ za-
mumlá Lily a zní úplně jako babi June.

Sice se nám oběma při pohledu na ten talíř sbíhaly sliny o sto šest, ale nechám si to pro sebe.

Ve vestibulu je narváno. Voliči se táhnou chodbou až k volejbalovému hřišti, které teď slouží jako volební místnost. Rodiče doprovázejí svoje ratolesti na Niibing, letní příměstský tábor, který poskytuje celodenní péči o děti, co potřebují zabavit a unavit. Daleko účinněji ovšem připravuje o energii nás vedoucí.

Těsně předtím, než se rozdělíme, abychom se připojily k našim jednotlivým skupinkám, do mě Lily drkne.

„Tak čauky mňauky.“

„Na viděnou, *Felis catus*.“

Potom provedeme náš speciální pozdrav: high five pro vyčáhlou holku, low five pro prcka, loket, hakisákovéj ťukanec a nakonc zaklesnout palce a celé to zakončit motýlkem.

„Miluju tě, šprtko!“ Lily musí vždycky mít poslední slovo.

KAPITOLA TŘI

Když přijde čas na naši poslední denní aktivitu, vezmu svoji skupinku devíti a desetiletých dětí do šatny, abychom si oblékli mikiny, čepice a rukavice na bruslení. Udělám z převlékání lekci ojibwejštiny a každou věc, kterou si natáhnu na sebe, pojmenuju slovem v anishinaabemowin.

„Naabikawaagan,“ řeknu, když si kolem krku při vstupu na led omotávám šálu.

„Čau, Bubl!“ křičí na mě Levi přes kluziště mou nejneoblíbenější přezdívku.

V pátek odpoledne děti obvykle bruslí se Sault Ste. Marie Superiors. Superiors jsou náš místní elitní juniorský A tým a odrazový můstek pro kluky, kteří by jednou chtěli hrát hokej na veřejce nebo na profesionální úrovni. GrandMary o něm mluví jako o „vyšší odborné škole“ pro hokejisty.

Můj mladší bratr, kterého letos čeká poslední ročník na střední, se stal kapitánem týmu hned rok nato, co do něj nastoupil. Tady v Michiganu na Horním poloostrově se na Superiors hledí jako na hokejové bohy – což dělá z Levie tak trochu Dia a propůjčuje mu to jakousi zvláštní sílu, která jde až za hranice přirozeného talentu a tvrdé dřiny.

Nejsme si podobní. Já jako bych z oka vypadla tátovi, ovšem

s tím rozdílem, že jeho rysy byly v jeho tváři přímo úměrné jeho statné postavě, kdežto moje působí jako karikatura. Levi zdědil všechno po svojí mámě – včetně d'olíčků ve tvářích, bronzové kůže a dlouhých řas. Táta byl hokejový bůh, takže Levi měl kliku i v tomhle směru. A navíc umí být okouzlující. Zvláště když něco potřebuje.

Společně s jedním z nováčků v týmu právě teď bruslí se skupinou pětiletáků a šestiletáků, mezi kterými jsou i moje šestileté sestřenice Perry a Pauline.

„Teto Daunis!“

Zbožňuju, když mě dvojčata oslovujou „teto“. Nechám svoje vlastní svěřence dál bruslit a vyrazím za nimi.

„Teto! Jestlipak víš, že je dneska pátek třináctýho?“ Pauline zní úplně jako učitelka.

„Strejda Levi ale tvrdí, že smůla je jenom debilní lidskej výmysl,“ vloží se do toho Perry.

Napodobím Paulinin učitelkovský tón. „Levi, jestlipak víš, že zodpovědní strýčkové a tety před mladými a vnímavými hlavickami neklejou?“ Leviův spoluhráč se uchechtne. „Vidíš? Tvůjovej kamarád mi rozumí.“

„Já jsem Jamie,“ představí se. „Jamie Johnson.“

„Prrr. Radši počkáme, s čím přijdeš do týmu, než si zapamatuju tvoje jméno,“ odpovím.

Zrovna si sundávám svoji dlouhou šálu, když se z reproduktorů rozdují „Hey Ya!“ od OutKast. Perry a Pauline se chytanou každá za jeden konec a společně vyrazíme na objížďku kluziště.

Táta nás s Leviem taky takhle vozil – prostředek šály měl natažený kolem pasu jako postroj a na každém jejím konci vlálo jedno dítě. Tátova šála byla nefritově zelená, stejně jako oči mojí mámy. Perry žebřá, abych zrychlila. Tahle holka je nejšťastnější, když sviští warpovou rychlostí a modročerné dlouhé vlasy za ní fičí jako kondenzační stopy proudového letadla. Nečekaně udělám čelem vzad a čtyřmi rychlými bočními odrazy se rozjedu zpátky k Leviovi – tak akorát, aby se Perry rozpištěla a Pauline neodletěla kdoví kam.

Těsně předtím, než dojedu k bráchovi, zaseknu brusle a zastavím. Kousky ledu dostříknou až na Levie s jeho novým kamarádíčkem. Snaží se uskočit, ale na to už je pozdě. Zazubím se. Levi se tváří pobaveně a jeho kamarádovi – snad v šoku a údivu – spadne brada.

Zkontroluju trajektorii dvojčat. Perry se mě pokouší napodobit. Sice při tom spadne, ale okamžitě je zpátky na nohou. Pauline pokračuje, dokud se neodrazí od mantinelu, kde sebou plácne na záda. Jsem si jistá, že se jí nic nestalo, ale přesto za ní vyrazím – s tím novým klukem v patách.

Když dojedu až k ní, zvedne ke mně hlavu a rozzáří se jako halloweenská dýně. Její krásná tvář má ten nejtemnější jantarový odstín – dokonalý, hluboký zlatohnědý tón. Začne na mě třepat rukavicemi.

„Zvednout, prosím!“ žadoní.

Pamatuju si, jak jsem jednou jako dítě spadla tak tvrdě, až jsem třískla hlavou v helmě o led. Táta byl ve vteřině u mě a hlubokým hlasem na mě volal: *N'Daunis, bazigonjisen!* Vyškrábala jsem se na nohy, přestože se mi před očima pořád točily hvězdičky. *To je moje holčička!*

Kdykoli spadnu, rozezní se mi v hlavě tátův hlas a říká mi, abych vstala. Jako hrom, když udeří blesk.

„Hej, to zvládneš,“ odmítnu.

Když jí ten novej kluk pomůže vstát, rozpiští se radostí.

„Měls ji tam nechat ležet jak slimáka, dokud nezmrzne,“ povím mu. Když Pauline roztočí dokola a společně se začnou řehtat, snažím se potlačit úsměv. Lidé koukají a já nemám v plánu dopřát místním drbnám nový materiál.

Rozhlédnu se po Lily. Najdu ji v obležení předškoláků sunoucích se kupředu za pomoci barevných plastových hrazdiček. Když si mě všimne, začne dělat oplzlé posunky rukama a jazykem. Lily je evidentně zajedno se všemi těmi tlachaly, kteří o novém Superiorovi nezavřeli pusy od chvíle, kdy minulý týden ohlásili složení týmu pro sezonu 2004–2005.

Jamie Johnson je šíleně sexy.

S tou svojí jizvou vypadá děsně tajemně.

Fakt škoda, že má doma holku, co? Stejně jim to nevydrží.

A ze všeho nejhorší...

Hej, Daunis, zeptala by ses Levie, jestli bych nemohla Jamieemu Johnsonovi dělat u týmu ambasadorku?

Nenápadně po něm střelím očkem. Empiricky by se o Jamiem nejspíš dalo říct, že je hezoun. Má velikánské tmavé oči a tmavě hnědé vlasy dost dlouhé na to, aby mu zvlněné kadeře trčely do všech stran. Nejzajímavější na něm je ta jeho jizva. Táhne se mu od kraje obočí až k čelisti. Prohlížím si ji. Nevidím na ní žádné buclaté výrůstky jako u keloidní jizvy, takže to musí být hypertrofická jizva.

„Levi mi o tobě vyprávěl. Prej se chystáš na Michiganskou univerzitu,“ řekne Jamie a sleduje přitom dvojčata, která se zatím vydala zpátky za svým vedoucím.

„Já ehm... no... změna plánu.“ Podívám se na Levie, který se k nám zrovna připojil. „Nakonec jdu na Lake State. Máma mě potřebuje.“ Odkášu si. „V poslední době to nebylo jednoduchý...“

Varování babči Pearl o trojicích tragédií, vynechám.

„Takže zůstáváš?“ vykřikne Levi. „Juchúúúúúúú!“ Okamžitě mě zvedne do vzduchu a začne se se mnou točit, až se mi zvedá žaludek. Se smíchem ho začnu bouchat do zad. Jeho radost je poměrně nakažlivá.

Nakonec mě položí zpátky na zem. „Tak to máme o víkendu konečně co oslavovat! Party zejtra v osm u vás ve vile. Je to tak, že jo? Pivo bude poctivě vychlazený.“

„My s Lily tam budeme.“

Levi s jásotem odbruslí pryč. Se šňůrou dětí v zádech, které napodobují práci jeho nohou, připomíná krysaře.

„Takže se nikam nechystáš.“ Jamieemu se v očích zablýskne úsměv a mně se s posledními dozvuky nevolnosti zhoupne žaludek.

Zcela neempiricky by se o Jamiem Johnsonovi dalo říct, že je vážně k nakousnutí, když mu takhle jiskří oči.

Pokračuje dál. „Fakt škoda, že s náma nebudeš chodit od září do třídy. Ale aspoň se vyhneš hodinám přírodopisu s mým strejdou Ronem.“

Přikývnu, přestože mě v nose začne povědomě štípat a šimrat. Zatnu zuby, abych to překonala.

„Řek jsem něco špatně?“ Jamieho hlas trochu prohloubí starost.

„Ne. Jen... Tvůj strejda zdědil místo po mým strejdovi.“ Při vzpomínce na Davida, jak nastavuje plamen Bunsenova kahanu, se ve mně vzedme ohromná vlna smutku. A vzteku.

Jamie čeká, jestli budu pokračovat.

„Před pár měsíci zemřel. Bylo to šílený.“ Opravím se. „Pořád je.“ Když někdo zemře, všechno, co s ním souvisí, najednou přejde do minulého času. Kromě zármutku. Zármutek přetrvává v přítomnosti.

A je to ještě o to horší, když se na toho člověka zlobíte. Nejen za to, že zemřel. Ale jak.

Máma omdlela, když se o tom dozvěděla. Když nám policie později sdělila podrobnosti, trvala na tom, že strejda už třináct let abstínuje. Nedotkl se ani kapičky alkoholu od chvíle, kdy se jednoho dne, když mi bylo pět, vrátila z univerzitní knihovny a našla mě, jak strejdovi, který byl tak namol, že vytuhnul, předčítám knížky.

„To je mi moc líto, Daunis.“

Moje jméno vyslovené jeho starostlivým, polonakřáplým hlasem zní jinak. Protahuje ho, takže zní jako Dónis, ne Danis, jak ho vyslovují moji příbuzní z rodu Ohnivců.

Vtom na mě zavolá Lily a vystrčí rty směrem k mantinelům, kde čeká Teddie. Teta mi naznačí, ať dojedu k ní. Vyrazím a trochu mě překvapí, když mě Jamie následuje.

„Ahoj! Přišla jsem odvolit a vyzvednout holky, ale v práci se nečekaně vyklubalo něco akutního.“ Teta si všimne Jamieho.

„Čau, já jsem Teddie Ohnivcová. A ty musíš být určitě ten nový Superior, o kterém všichni mluví. Kdykoli se do týmu dostane další indiánský hráč, je to velká věc. Odkud pocházíš?“

„Jamie Johnson. Moc mě těší.“ S těmi slovy jí podá ruku. „Tak nějak odevšad. Hodně jsme se stěhovali.“

Teta vypadá v kalhotovém kostýmu s nádherným květovým medailonem z korálků velice seriózně. Přesto z ní ale pořád dýchá ozvěna dívky, která dá člověku s radostí pěstí do ohryzku za to, že ji oslovil Theodoro.

„Myslela jsem z jakého kmene,“ doplní.

„Jsem Cherokee. Ale s příbuznými jsem nevyrostl.“

Sklouznu pohledem k Jamiemu. Neumím si představit, jaké to je, vyrůstat bez příbuzných. Celý život mám kolem sebe velkánskou rodinu, a nejen tu pokrevní. A taky spoustu matriarch a minimatriarch v zácviku.

„Potřebuješ pohlídat holky, teto?“

„Mohla bys?“ Z jejího hlasu je cítit úleva. „Musím mazat zpátky do práce. Přišla trička na očkovací kampaň, která má proběhnout už příští týden, a je na nich sova s nápisem *Moudří se očkují!* Teta zakroučí hlavou. „Docvaklo nám to, až když jsme objednali tři sta kusů.“

„Ježkovy voči!“ Lily přiklouzala právě včas, aby se podělila o vlastní strohý názor.

„V čem je problém?“ zeptá se mě Jamie zmateně. Bud' mají sovy v cherokeeské tradici jinačí roli, nebo Jamie nezná svoji kulturu.

„V ojibwejské kultuře doprovází sova člověka po smrti na onen svět,“ vysvětlím. „Což není zrovna dobrý atribut, když chceš přesvědčit nishské rodiče, aby svoje děti nechali očkovat.“

Teta dodá: „Ne každý zná svoje tradice. Takže mám v kanceláři schůzku s jednou paní z kliniky a její nadřízenou, abychom honem objednaly nová trička.“

„V pátek večer?“ Lily je konsternovaná i ohromená.

„Ten problém zčásti způsobily, tak by ho taky měly pomoci vyřešit.“ Teta zavolá na dvojčata v anishinaabemowin. „Aambe, jiimshin.“ Holky honem přispěchají pro pusu a objetí.

Když Teddie odejde, poprosí Pauline Jamieho, aby ji vyzvedl do vzduchu. On souhlasí a Pauline zapózuje, jako by soutěžili na olympiádě. Obdivuju jeho dokonalou techniku držení, které jsem si všimla, protože mám za sebou roky a roky krasobruslení. Snášela jsem je jen proto, aby mi GrandMary dovolila hrát hokej. Přemýšlím, jak dlouho se asi věnoval krasobruslení on, než vzal do ruky hokejku...

Lily mě přistihne, jak na něj koukám.

„Bejvalo by se mi chtělo říct, jak je to strašnej pech, že má tenovej kluk holku, ale moc dobře vím, že kvůli těm svejm moowin pravidlům hokejovýho světa s hokejkama nechodíš.“ Zní málem dopáleně.

„Jo jo. Hokejovej svět a normální svět musej zůstat pěkně oddělený.“ Na ledu jsou mi pravidla jasná. Jenže mimo led se pořád proměňují. Můj život je snazší, když se hokejový svět a normální svět nijak nepřekrývají. To samé platí pro svět Fontainů a Ohnivců.

„Jenže dobrý věci se dějou tehdy, když se různý světy střetávají... osmotické vznícení,“ prohlásí Lily.

Zazubím se. „Myslíš srážkovou teorii. Když se dvě věci srazí a vymění si energii za předpokladu, že reagující částice mají dost kinetické energie.“

„No jasně. Jak jsem si to mohla takhle poplíst?“ zasměje se. „Ale vážně. Ty tvoje pravidla jsou děsně černobílý. Proč prostě nemůžeš...“

„Lily?“ ozve se za námi hlas. Obě se otočíme. Zkamením, když si u dvířek na kluzišť jen pár metrů od nás všimnu Lilyina bývalého. Při pohledu na jeho důvěrně známý úsměv plný naděje celá strna a honem sklouznu očima k Lily, abych zjistila, jak reagovat.

Byli jsme v šesté třídě a zrovna seděli ve školní jídelně, když Lily poprvé v životě zaslechla rozkošného a přítroublého Travise

Flinta krkat abecedu. Smála se tak nahlas, až jí z nosu stříkalo mlíko. Byla to ta nejlepší reakce, které se kdy dočkal, a okamžitě se do Lily zamiloval. Když na střední povyrostl a odhalil ostře řezané lícni kosti a hranatou čelist, holky si konečně všimly, že jejich třídní klaun je sakra hezkej kluk. Travis byl jako sluníčko, obzvlášť když Lily rozesmál.

To všechno se ale loni v prosinci v púlce našeho posledního ročníku změnilo.

Pečlivě Lily pozoruju. Pokud se s ním dá do řeči, budu se muset připravit na další epizodu *Ságy Lily a Trave*. Tenhle seriál se vždycky dočká další série, přestože se v něm pořád a neustále opakuje ta samá zápletká.

Moje nejlepší kamarádka našťestí odbruslí pryč. Evidentně nemá zájem se s ním bavit. Travis sice nemá brusle, ale stejně dvířka na led radši zablokuju. Každý centimetr a kilogram své váhy se snažím proměnit v neproniknutelnou zeď. Každý hokejový tým potřebuje svého ranaře. Někoho, kdo začne bitku, aby pomstil bezpráví. A já jsem Lilyin ranař. Její gorila.

„Nebud' taková, Dauny.“ Dúlky pod lícni kostmi má tak propadlé, až působí nezdravě. Veškerá jeho jemnost je ta tam. Vypadá jako pouhá skořápka toho legračního kluka, který mě jednou tak strašně rozesmál, až jsem si trochu učurla do kalhot. „Přísahám, že jsem čistej. Jenom s ní chci mluvit.“

„V žádným případě, Trave.“ Založím si ruce v bok, abych byla ještě širší.

„Jsem čistej,“ zopakuje. „Jsem čistej kvůli ní.“

„Já vím,“ odpovím. Vážně věřím, že říká pravdu, ale to přece ještě neznamená, že by se měl motat kolem Lily. Obvykle mám ve zvyku dát klukům jejich ulhaný vytáčky sežrat, ale Travis mluví s takovou upřímností, že bych ho právě teď nejradši objala. Typické klučičí lži vypadají jinak.

Klučičí lži jsou vyznání a prohlášení, s nimiž mužské pokolení obvykle přijde v zápalu okamžiku a která se pak působením času a vzdálenosti pomalu rozpouští. Díky TJovi Kewadinovi,

nejnovějšímu přírůstku naší místní kmenové policie, jsem jich už sama pěknou řádku slyšela. *Nemůžu na tebe přestat myslet. Nebo Michiganská univerzita je jenom dvě hodiny cesty od mojí školy. To zvládneme. A moje oblíbené Miluju tě.*

Travis nelže, když mi svým zmučeným, nakřáplým hlasem říká: „Když ona mi tak strašně chybí. Udělám cokoli, abych ji získal zpátky.“

„Vím, že uděláš cokoli. Proto tě taky tak terorizuju.“

Lily mi řekla, co na ni zkusil: *No tak, Hrášku Lilyášku. Vždyť je to medicína lásky. Budem mít k sobě ještě blíž. Zkus to. Kvůli mně.*

„Možná bys měl zůstat čistej kvůli sobě, Trave. Zkus nějaký rituály. Uzdrav se.“

Travisovi se rozzáří oči a já si na vteřinu vzpomenu, jak legrační a nádhernej kdysi býval. Z Leviových kamarádů jsem ho měla nejradši. Chodili jsme spolu snad na všechny volitelné přírodovědné předměty. Travis Flint byl i můj kamarád.

„To je ono! Že jo, Dauny?“ prohlásí nadšeně a udělá otočku čelem vzad, jako by měl namířeno do nejbližší potní chýše. „Slibuju, že zkusím tradiční medicínu. Najdu si léčitele.“

„Uzdrav se kvůli sobě! Ne kvůli ní!“ hulákám za ním.

Jak tak sleduju Travisova vzdalující se záda, zmocňuje se mě neklid. Honem objednu kluziště, abych našla Lily. Po setkání s Travisem potřebuje obvykle obejmout. Vyslechnu, co má na srdci, vytuším, o čem mluvit nechce, a podpořím ji v jakémkoli rozhodnutí.

Tu jejich věčnou ságu vážně nesnáším. Sleduju ji jenom proto, že v ní hraje moje nejlepší kamarádka, která potřebuje ochranu. A podporu. Vždyť ranaři jsou tu od toho, aby se postarali o věci, které jiní hráči dělat nemůžou nebo nechtějí.

Vím, jak to vypadá, když je na tom Travis zle, jenže tohle bylo jiné. Vypadal zoufale. Jako by se chtěl zachovat správně, ale z nesprávných důvodů. Musím si na něj dát pozor. Dohlédnout, že se k Lily nepřiblíží ani na krok, dokud na tom nebude líp. Mám strach, že jí hrozí víc než jen zlomené srdce.

KAPITOLA ČTYŘI

Po večeři si od mámy půjčím auto, abych odvezla dvojčata domů. Plánuju u tety přespat, jak to mám jednou za pár týdnů ve zvyku. Dokonce i s roz dováděnými Perry a Pauline na zadní sedačce připomíná cesta trajektem na Sugar Island pětiminutovou meditaci. Přemýšlím, jestli to tak vnímali i moji předci, když brázdili rozbouřené vlny v březových kánoích. Jestli se jim srdce cestou domů taky vždycky rozzářila.

Koutkem oka se zadívám na auto hned vedle a spatřím v něm Seeney Nimkeevou. Urychleně uhnu pohledem a zabořím se hluboko do sedadla. Seeney oslavila před nedávnem šedesátiny, čímž se oficiálně zařadila mezi kmenové stařešiny. Je to tetina mentorka a pracuje v kmenovém programu tradiční medicíny. Jednou seřvala celou naši místní radu kmenové mládeže, protože jsme se během jedné komunitní akce posadili, když někteří stařešinové ještě stáli. Vraždila mě pohledem dokonce i potom, co jsem se vyškřábala zpátky na nohy. Nakonec jsem se s pláčem uchýlila na záchod a od té doby kolem ní chodím po špičkách.

Když vjedu na tetinu a Artovu klikatou příjezdovou cestu, přivítají nás svým štěkotem dva psi, Elvis a Patsy. Cesta končí u srubu připomínajícího horskou boudu s výhledem na Kanadu na severu. Přední dvorek ohraničuje dřevěná garáž postavená

na sloupech a důmyslný domek na stromě. Jakmile zaparkuju, dvojčata se vykulí ven a okamžitě mě k němu začnou vláčet.

Jeich nejoblíbenější hra je bránění hradu před imaginárními draky a trolly. Můj obvyklý bitevní pokřik zní: „Žádný usoplený princátka nepotřebujeme!“ Perry mi to baští, ale s Pauline je trochu práce.

Jakmile se teta vrátí domů, pomůžu jí nahnat holky do vany a do postele, kde jim přečtu pohádku. Potom tetě pomůžu u žulového ostrůvku v kuchyni složit prádlo.

„Tak co? Těšíš se na Lake State?“ zeptá se.

„Jo. S Lily jsme se zapsaly na pár předmětů, ale můj rozvrh je naprosto strašlivej,“ kňourám. „Jedenáct kreditů fakt není plnohodnotný studium. A co když se nedostanu na ten biologickéj seminář, kterej jsem si vyhlídla?“

„Děláš si s věcma moc hlavu. Lake State si s tebou zadek nevytrě. Vždyť to tvoje zpropadený příjmení visí dokonce na jedný z kolejí.“

Zmlknu a soustředěně skládám Perryino tričko. Po chvilce teta vstane a uvaří mi levandulový čaj. Položí ho přede mě a pohladí mě po vlasech.

Občas když jsem se svými indiánskými příbuznými a teta není v doslechu, oslovuje mě můj starší bratranec Monk Waabishkimaanishtaaniš, Bílá ovce. Kdyby to slyšela, odešel by domů se dvěma monokly, i kdyby byl giuwashkwebii, namol opilej.

Ale tu a tam i ona přijde s poznámkou tak ostrou, až se mi z toho sevře můj fontainovský žaludek.

Nepříjemné ticho konečně prolomí Art vracející se z dílny v garáži. Na přivítanou mě přivine do svojí medvědí náruče. I kdybych nevěděla, odkud se zrovna vyloupł, vůně pomerančové mycí pasty, šalvějového kouře a WD-40 by mi to okamžitě prozradila.

Teta se uvolní, když jí Art přijde dát pusu, a během chvilky je z ní o poznání mírnější verze Teddie Ohnivcové. Její láska ke dvojčatům a ke mně se skládá z vrstev – něžné jádro halí exoske-

leton z přísne lásky. Když se však ocitne v temně jantarově hnědém náručí svého manžela, může konečně hodit starosti za hlavu.

V kapse mi zabzučí mobil. Čekám, že uvidím Leviovo číslo. Od té doby, co si pořídil Nokii s kompletní klávesnicí, spíš píše, než volá, ale esemeska přišla od někoho neznámého.

#####. Tady Jamie Johnson. Levi me pozval na tvoji party. Rekl sem mu o tvoje cislo, abych mel jistotu, ze me hned u dveri nevyhodis. Muzu se stavit?

První, co mě napadne, je: *Jamie mi píše zprávu? A vzápětí: Co má sakra Levi za lubem? A nakonec: Koho dalšího sakra pozval?*

Ta party, o které teď Jamie ví od Levie evidentně úplně všechno, neměla být ve skutečnosti tak docela party. S Lily občas přespíme v domě mých prarodičů a při té příležitosti okoštujeme, co dobrého se ukrývá v jejich barové skřínce a vinném sklípku. Nikdo už tam nežije a my máme za úkol dohlédnout, že je všechno, jak má být. Prodat ho máma nechce, protože si pořád myslí, že se GrandMary nastěhuje zpátky, až se uzdraví. Zatím nemám sílu jí na to nic říct.

To Lily napadlo pozvat pár kamarádů a oslavit moje rozhodnutí jít na Lake State. Poprosit zrovna Levie, aby nám sehnal pivo, nakonec asi nebyl ten nejbystřejší nápad.

Art se zachechtá. „Takhle rozpolcenou reakci na esemesku jsem asi ještě neviděl.“

Oba dva mě pozorují. Strčím telefon zpátky do kapsy a cítím, jak se mi zapalují tváře.

„To jí asi píše ten novej Superior, kterýho jsem dneska potkala,“ zazubí se teta. „Je Cherokee a jmenuje se Jamie. A ta jeho jizva, ta mi teda vrtá hlavou.“ Potom ji Artovi popíše. „Je moc rovná, než aby k ní přišel náhodou.“

„Jeho strejda na podzim nastupuje na Davidovo místo.“ Hlas se mi zadrhne v krku.

„Život jde dál, Daunis,“ řekne mi teta jemně.

„Ale to je tak strašně nespravedlivý,“ odpovím. Svraštím čelo, abych se nerozbrečela, a Art mě znovu láskyplně obejmě.

„Nevzpomínám si, že by zrovna spravedlnost byla jedním ze sedmi dědů,“ prohlásí teta.

Sedm dědů je soubor učení, který nás učí žít anishinaabe minobimaadiziwin – tedy dobrý život –, a to za pomoci lásky, pokory, úcty, čestnosti, odvahy, moudrosti a pravdy. Každé ráno zahrnu jednoho do svých modliteb, aby mi pomohl stát se silnou nish kwe jako moje teta.

Chápu, co se mi snaží říct. Má pravdu, jako vždycky. Máma možná není jediná, komu dělá problém pustit nespravedlnosti z hlavy a žít dál.

Sedíme spolu a povídáme si, dokud mi teta s Artem nepopřejou dobrou noc a nezamíří ruku v ruce nahoru do ložnice. Taky se začnu chystat do postele, ale než si dám nabíjet mobil, ještě jednou si přečtu zprávu od Jamieho.

V myšlenkách se vrátím zpátky k našemu dnešnímu prvnímu setkání na ledě. Ještě než vůbec stačil otevřít pusu, slyšela jsem jeho jméno od svého bratra snad padesátkrát. Levi o něm pokaždé mluvil tónem plným obdivu. Vyprávěl mi, jak se Jamie zjevil na otevřeném náboru těsně předtím, než měli ohlásit kompletní složení letošního tým. Nebyl ani na draftovacím kempu, ani na brankářském kempu, ani na VIP kempu. Aby se dostal do týmu z otevřeného náboru, aniž by o něm kdokoli kdy slyšel, musel hrát setsakra dobře.

Projedu si v hlavě to málo, co o Jamiem díky kolujícím drbům a našemu krátkému rozhovoru vím. V první řadě si musím důrazně připomenout, že má holku. K tomu má taky na obličejí zvláštní jizvu. V minulosti se věnoval krasobruslení. Je Cherokee, ale ke svému kmeni nemá žádné vazby.

Přemyslím, jestli bylo těžké pořád se stěhovat z místa na místo. Neumím si to představit. Od svých tří měsíců žiju tady v Sault, ustavičně obklopená rodinou. Ohnivci patří k nejstar-

ším rodinám na Sugar Islandu. Kromě koleje nahoře na kopci nesoucí dědovo jméno jsou ve městě taky ulice pojmenované po GrandMaryiných předcích. Zjeví se tu společně s katolickými misionáři už před mnoha a mnoha stoletími jako jedni z prvních francouzských obchodníků s kožešinami.

Jsem rozhodně místní.

Ale i s takhle hlubokými kořeny si občas přijdu, že sem nepatřím. Je to pokaždé, když někdo z Fountainů nebo jejich přátel vidí mou ojibwejskou stránku jako nedostatek nebo překážku, kterou je třeba překonat. A taky v těch vzácnější, zato bolestivějších chvílích, kdy mě někdo z Ohnivců vidí nejprve jako Fontainovou a teprve potom jako jednu z nich. Když říkají věci o zhaaganaash a o vteřinu později jim docvakne, že sedím hned vedle nich. Je těžké vysvětlit, jaké to je, být se všemi a se vším místním tak hluboce propojená... a současně mít pocit, že mě nikdo nikdy nevnímá se vším, co ke mně patří.

Cítí se Jamie právě takhle, kdykoli se přestěhuje na nové místo? Naprosto neviděný?

Povzdechnu si a napíšu odpověď.

JÁ: Klidne doraz. Cau zitra.

Pěkně se zavrtám do peřin na obrovské pohovce v obýváku. Velkými dvoupatrovými okny jsou vidět hvězdy. Když trávím noc na Sugar Islandu, většinou během chvílku usnu. Dneska mi hlavou ale víří zvědavé myšlenky na Jamieho Johnsona, které střídá starost o Travisu a o to, jak jeho úpadek doléhá na mou nejlepší kamarádku. A pak je tu taky Levi, který pozval Jamieho na moji akci a dal mu moje telefonní číslo. Je to celé podezřelé. Můj brácha má vždycky něco za lubem.

*

Probudí mě tetiny kroky na schodech. Obloha je pořád tmavá, jen na ní svítí ještě víc hvězd než předtím.

Tón jejího hlasu mě okamžitě probere. Hluboký a drsný šepot přes zaťaté zuby.

„Kam? Řekni jí, ať nikam nechodí... Jo, jsem na cestě... Ne, drž ji stranou... Protože ten chlap má dostat deku, ne kulku... Doprdelepráce... Už jedu.“

Ve vteřině jsem v pozoru, ale teta po mně jen varovně střeří očima a pokračuje kolem pohovky dál. Urychleně vstanu a s čím dál tím rychleji bušícím srdcem ji následuju až do předsíně. Deku je trest pro chlapa, který nějak ublížil ženě. Její sestřenice ho za to zabalí do deky, odvezou do lesa a dají mu co proto. Když jsem o tom slyšela poprvé, šla jsem se zeptat tety. Mluvila o tom jako o spravedlivé odplatě nishských žen. S Lily jsme uzavřely dohodu, že až se jedna z nás na nějaké takové dostaveníčko s dekou dostane, okamžitě o tom té druhé poví.

„Vezmi mě s sebou,“ žadoním, zatímco hledá klíče.

S novinkami z rezervace přichází většinou Lily. Konečně bych se s ní i já mohla podělit o něco zajímavého. Teta je můj jediný přístupový bod k ojibwejským obřadům a občas mě s sebou bere na oslavy úplňku, ale dostat se s ní na dostaveníčko, to by bylo něco úplně jiného. Byl by to další způsob, jak ukázat ostatním nish kwewag v naší komunitě, že jsem součástí rodu Ohnivců. Ne jenom Fontainová.

A co kdyby se jim to navíc vymklo z rukou a teta potřebovala mou pomoc?

„Ani náhodou.“ S těmi slovy si zastrčí mobil do podprsenky.

„Ale já chci jít,“ překvapím samu sebe. Ještě v životě jsem tetě neodmlouvala. Její slovo je zákon.

Obrátí se na podpatku a udělá krok ke mně, ale já se nepohnu. Z očí jí šlehnou blesky. Cosi se v ní pohne, jakási imploze energie, která ještě znásobí a zостří její hněv. Na krku a na rukou se mi zjeví chlupy.

„Je to svinstvo a hnus a já nechci, abys byla kdekoli poblíž. Jdi na vejšku. Poňahňej se s Jamiem. Žij svůj hezkej život,“ plivne mi prakticky do obličeje.

Potom se otočí a zmizí. Stojím tam ve tmě a ruce se mi třesou. Její odmítnutí pálí jako facka.

Moji bratrance a sestřenice často vyprávějí historky z její dobrodružné minulosti. Příběhy o nezkrotné Teddie a jejích pověstných rošťárnách, které jsou s každým dalším vyprávěním víc a víc k popukání. Jednou prý šla s kamarády do baru a nějaký zhaaganaashský chlápek se všech holek vyptával, jestli jsou indiánky a z kolika že procent. Pošilhával po tetě a ptal se jí, jestli mu ukáže, které části jejího těla jsou ty indiánské. Dala mu ránu do ohryzku, a zatímco lapal po dechu, oznámila mu, že se právě seznámil s pravou indiánskou pěstí a že má v záloze ještě jednu, jestli má zájem.

Tuhle strašidelnou verzi svojí tety jsem dneska viděla poprvé. Není na ní nic legračního.

KAPITOLA PĚT

Druhý den ráno se vzbudím s Perry vklíněnou mezi sebe a opěradlo pohovky. Půlka zadku mi čouhá přes okraj. Přetočím se na bok, abych se k ní přitulila. Spí s pusou dokořán. Dech jí voní po cukrové kukuřici. Zrovna když začínám zase podřimovat, štouchne mě do ramene čísi prst. Škubnu sebou.

„Víš přece, že mě tohleto rameno bolí,“ zabručím a převalím se.

„Uděláš lívance?“ zašeptá Pauline nahlas. Její dech voní po kukuřičných lupíncích.

„Já chci taky lívance,“ oznámí mi Perry se zavřenýma očima odkudsi z pomezí spánku a bdění.

Občas člověk prostě ví, že stojí proti příliš mocným silám, které není radno ignorovat. Natáhnu se k Paulininu statnému tělíčku a povalím ji, abych je obě s Perry rozmačkala v objetí.

„Ninde gidayan.“ *Moje srdce patří vám.* Oběma dám pusou.

Jakmile se posadím a všimnu si tetina auta na dvoře, s úlevou si oddechnu. Okamžitě si vzpomenu na její včerejší odmítnutí, ale s myšlenkou, že je aspoň v pořádku zpátky doma, se rozhodnu hodit ublížené pocity za hlavu. Když skončím s ranní hygienou, Perry a Pauline na mě už čekají u kuchyňského ostrůvku.

Zbožňujou moje lívance. Položím před ně elektrický lívanečník a zapojím ho do zásuvky, aby se rozežhál, než uvařím kafe.

„Povězte mi, kam jste se v noci vypravily,“ řeknu, když se z kávovaru začne ozývat pozvolné kap kap. Hrozně rády mi vypráví o svých snech. Poslouchám a přitom přidávám přísady na lívance do mixéru.

Perry se podívala do bankovního trezoru plného luxusních šperků. „Jako zloduch, teto Daunis. A fakticky mi to šlo!“ chluví se.

„Pearl Mary Ohnivcová-Birchová, zlodějka klenotů!“ zasměju se. „A co ty, sestro?“

Pauline vypráví, jak ji ve snu navštívil tajemný kluk a pověděl jí, že je princezna.

„Víš, Pauline, k tomu, abys byla princezna, svolení žádnýho kluka nepotřebuješ,“ prohlásím, zatímco usrkávám kafe ochucené kakaem. Pauline zakouří očima.

„Aho,“ zašvitoří Perry ojibwejský ekvivalent slova *amen*, až z toho smíchy vyprsknu kafe z pusy.

Dneska si holky vyžádaly lívance s medvíďaty. Jak tak liju těsto na rozpálenou plotýnku, udeří mě tetina včerejší slova jako bumerang. *Žij svůj bezkeř život. V rozrušení medvíďatům pokazím uši. Kleju pod vousy a ve snaze je zachránit na ně vyšplíchnu další těsto, načež je prohlásím za mimozemšťany.* Pauline našpulí trucovitě pusy, ale Perry se začne nadšeně cpát.

Když teta s Artem přijdou konečně dolů, dvojčata sledují *Spongeboba v kalhotách* a lívance a loňský javorový sirup jim už lezou málem i ušima.

„Miigwech, sestřičko,“ řekne Art vlídně. Vždycky mi poděkuje, že si ráno mohli s tetou dopřát trochu času pro sebe.

Podívám se koutkem oka na tetu, ale vyhýbá se mi. V kolik přišla v noci domů, netuším, ale zcela zjevně se něco přihodilo. Něco většího než obyčejné dostaveníčko. Nevím, jestli na to přivést řeč, nebo počkat, zda něco utrousí sama. Ale pochybuju, že by si před dvojčaty pustila pusy na špacír.

A taky že ne. Jen tak běžně klábosíme až do mého odchodu. Dvojčata mi každá zasednou jednu nohu, a zatímco je s sebou vleču ke dveřím, žadoní, abych zůstala. Jakmile se mi je podaří setřást, Art mě znovu obejmě. Teta by na mě obvykle jen kývla s tím, že si mám dát pozor na průsery, stát si za svým hlasem a dobře mířit, až půjdu nakopat Chlupoše Pajoga. Standardní hymny každé nish kwe.

Dneska si ale neodpustí objetí. Drží mě ještě dlouho po tom, co ji pustím.

„Ninde gidayan,“ zašeptá mi do ucha.

Chce se mi brečet, ale netuším proč. Teta je dneska plná lítosti. Kéž by neměla k výčtškám žádný důvod. Anebo to dostaveníčko možná nic nevyřešilo, a naopak zadělalo na další průšvih.

Celý den ho nemůžu dostat z hlavy. S Lily máme odpoledne sraz ve vile, abychom pro jistotu uklidily obrazy a další cennosti do dědečkovy knihovny. Chci si tu party užít a nedělat si starosti, že se něco zničí.

Při práci o tom povím Lily.

„Koho asi čaply?“ přemýšlí. „Umíš si představit nějakýho člena rady, starostu, nebo třeba učitele, jak chodí po městě s monoklem? A tvrdí, že narazil do dveří nebo něco podobně blbýho?“

„Já jenom doufám, že se ta, který tím chtěli pomoci, cítí bezpečněc než předtím,“ řeknu.

Levi s pivem se zjeví ve vile kolem osmé. Je ledově vychlazené, přesně jak slíbil. A Lily je evidentně naštvaná.

Narazíme sud v kuchyni. Levi se pak ještě vypraví pro svoje kamarády a přes rameno huláká: „Ne že to všechno vyzunknete, než se vrátím!“

„Nechápu, proč se zlobíš,“ řeknu, když s Lily zamíříme do knihovny u jídelny, kde se nachází barová skříňka. „Levi nám právě prokázal obrovitánskou laskavost.“

Ale Lily jen frustrovaně zavrčí. „Ty jseš někdy tak strašně naivní.“

„Tak heleď. V Kanadě mi alkohol prodaj až v říjnu a teta mi jasně řekla, ať to u ní nikdy ani nezkouším. Takže pokud nám snad čírou náhodou nechtěla koupit soudek babi June, neměli jsme doprdelepráce na vybranou.“ Potom ztiším škádlivě hlas. „No ták, Lily. Copak nevíš, jak potupný pro mě bylo prosit svýho o tři měsíce mladšího bráchu, aby nám sehnal pivo?“

„Já jen...“ Lily se zarazí, jako by důkladně volila slova. „Pořád na hokejovej svět držkuješ a pak pozveš samotnýho krále hokejovýho světa na náš večírek. Co se stalo s naším plánem pozvat jenom pár kamarádů?“

„Zklidni cecky, Lil. Vždyť přece oslavujeme. Lake State! Júúú húúúú!“ prohlásím s minimálním entuziasmem. „No co. Tak se nám na party přisral Levi se svejma kumpánama – a s Jamiem Johnsonem. Jak ti to můžu vynahradit?“

„Tys pozvala Jamieho?“ valí na mě oči. „Jo tak teď už tomu úplně rozumím. Zklidni svoje vlastní cecky a koukej mu nacpat jazyk do krku.“

„Bohužel nemám co zklidňovat, sestro,“ prohlásím a sklopím oči ke svému plochému hrudníku. „A s Jamiem se líbat nehodlám. To Levi ho tady chtěl. A navíc má holku.“ V očekávání, že mi Lily obratem vyčte můj defenzivní tón, usoudím, že přišel čas na grappu.

Dojdu ke skřínce s alkoholem. Zcela blbuvzdorný zabezpečovací systém mých prarodičů spočíval v tom, pověsit klíček od té honosné skříňky na háček na její zadní straně. Taková alkoholová obdoba toho, když si cedulku s heslem od počítače nalepíte přímo na monitor. Vyberu si lahev grappy z dovozu a pořádně si loknu. Italská pálenka mě štípe až v žaludku.

„Ta holka chodí s hokejovým bohem, kterej hraje za tým tisíce mil daleko – a odkud sakra ten kluk vlastně je? Co? No to je jedno. Dobře věděla, do čeho se pouští,“ prohlásí Lily.

„Vážně bys něco takovýho řekla mojí mámě?“ Znovu si přihnou grappy. „Víš, že se přes to, jak tátu načapala s Leviovou mámou, nikdy nepřenesla.“

„No jo, já vím. To s tou pusou jsem řekla jen proto, že jsi od TJe s nikým nechodila. Už jsou to dva roky a pitomý úlety se nepočítají.“ Potom vyfoukne takový povzdych, že se jí snad ani nemohl do toho jejího tělíčka celý vejít. „Tvůj brácha se vždycky všude přisere a všechno si přivlastní. To mi pije krev. Tahlenctá party měla bejt jenom pro nás.“

Má pravdu. Znova si usrknou. Pálil jenom první lok. S tímhle se mi po celém těle rozlévá příjemné teplo.

„Neboj, užijeme si to! Pořád je to naše party! Za tři tejdny jdeme na vysokou. Musíš babi June vyklopit, kolik tě budou stát všechny knížky, ať můžeš využít jeden z jejich kuponů.“ Lily dostala od prababičky k maturitě osm vlastnoručně psaných kuponů: *Tento kupon s láskou věnovaný Lily June Chippewayové lze uplatnit na nákup knih a školních pomůcek na jeden semestr studia. Pusu. Babi June. Nepřenosný.*

„Máš pravdu. A až budeme na Lake State, může se jít Levi se svejma poskokama klouzat.“ Lily pečlivě prozkoumá skříňku a vytáhne lahev Frangelica ve tvaru kněze. Ťukne s ní o můj průzračný nápoj s ratolestí vinné révy uvnitř.

Než se napijeme, Lily natáhne levou ruku, abychom provedly svůj speciální pozdrav.

„Lake State, bejby,“ doplním u závěrečného motýlka.

Lily zatrylkuje s takovou razancí, až mi málem praskne bubínek.

O dvě hodiny později plísni můj titěrný bodyguard Levie za to, že pouští hudbu moc nahlas.

„Ty asi chceš, aby nás tu vyčáplí policajti, co?“ Lily zní dočista jako babi June, když někomu hubuje. Levi ji ignoruje, dokud Lily nedodá: „Víš, že i kmenový policajti maj pravomoci mimo

rezervaci, že jo? Aby se tu náhodou nevotočil TJ, až si někdo začne stěžovat, že nám to tu strašně řve.“

Můj bratr okamžitě ztlumí písničku od Hoobastank, která zrovna vyhrává z reproduktorů.

„A navíc jsem ti říkala, ať pustíš Amy Winehouse,“ připomene mu.

„A já ti zase říkal,“ oponuje Levi, „že na tu tvoji divnou obskurní hudbu není nikdo zvědavěj.“

Lily se okamžitě střemhlav vrhne do nadávkami prošpikovaného kázání o genialitě Amy Winehouse a já zatím ve vile napočítám celkem dvacet čtyři lidí. Za každý půltucet si přihnu grappy. Náš třicetilitrový soudek zanedlouho dojde. Levi s kamarády se zdejchnou. Lily zklidní cecky. Všechno bude v pohodě. Já už jsem v pohodě teď. Dokonce v takové pohodě, že když se vedle mě najednou zjeví Jamie Johnson, nabídnu mu grappu, aby se mohl taky hodit do pohody. Trochu si usrkne a rozkašle se.

„Co to je? Metanol?“ vyprskne.

„Grappa. Takový italský brandy,“ vysvětlím. „Vyrábí se ze zbytků po lisování vína.“ Cucnu si a nabídnu Jamiemu, že ho provedu po vile.

Samozřejmě jen jako přátelská hostitelka Daunis a nic víc. Rozhodně to nedělám proto, abych s ním byla o samotě. Když vyrazíme po schodech nahoru, přifaří se k nám nějaká řiťolezka, kterou nejspíš pozval Levi. Podělaná aspirantka na roli ďasny ucházející se o titul příští přítelkyně veleváženého Jamieho Johnsona.

Ďasna. Moje označení pro přítelkyně hokejistů odvozené od ďasů, ryb obývajících mořské dno, které se svým protějškům zakousnou do těla a pak s nimi splynou jako parazitické přívěsky, které nedokážou existovat samostatně.

„Zde je hlavní ložnice s koupelnou, další tři ložnice, tamhle dvě koupelny a tajná dvířka na strašidelnou půdu,“ vykládám a máchám nemotorně rukama ke všem zmiňovaným dveřím.

Jamie se musí mé divoké gestikulaci smát.

„Počkat. Takže ty jsi tu vyrostla?“ zeptá se ta cizí holka.

„Bydleli jsme tu do mých šesti. Potom máma dodělala vejsku, začala učit ve školce a koupila dům čtyři bloky odsud.“ Ďasna krouží kolem Jamieho jako žralok a já přimhouřím oči. „Ale v podstatě jo. Trávili jsme tu všechny nedělní večere a důležitý svátky.“

Provedu je dřevem obloženou chodbou a ukážu na tajné dveře na půdu. Na rty si přiložím prst, abych ještě víc vypíchla, jak strašně tajné jsou.

Jamie se zastaví a čučí na moji maturitní fotku na stěně. GrandMary mě přinutila natočit si vlasy. Na tváři mám zasněný výraz. Hned vedle mě visí maturitní fotky mámy a strejdy. Sotva v nich člověk poznává osoby, které z nich vyrostly.

Máma dodělala střední o rok později než její spolužáci. Jediná s miminem. Tmavě hnědé vlasy měla na fotce zpevněné lakem a vytvarované do vysoké vlny spadající do čela a andělských křidélek kolem uší, odkud jí splývaly dál přes ramena. Člověka z té kombinace jejích módních snah, způsobu, jakým se usmívá do objektivu, a krásných zelených očí plných naděje až bolí u srdce. Moc bych tu verzi svojí mámy chtěla obejmout. Nemá vůbec tušení, o co všechno jednou přijde.

Strejda David se na své fotce tváří, jako by se už nemohl dočkat, až nechá Sault konečně daleko ve zpětném zrcátku. Hrr, aby už pláchnul někam, kde si lidé cení pestrosti a nevybarvují pořád ty stejné obrysy. Má na sobě nudný oblek a na hlavě čerstvý sestřih, aby se zavděčil své mámě, ale fialovou kravatou a kapesníčkem vzdává hold Princovi.

„Těch podivuhodných portrétů na stěně si nevsímejte,“ prohlásím. „Tito jedinci budou zanedlouho zcela k nepoznání, i pro sebe samotné.“

„Jseš divná,“ oznámí mi ta holka.

Pokřím rameny a loknu si grappy. Potom prohlídku zakončím zpátky u schodů.

„Ukaž, podržím ti to,“ ozve se Jamie a natahuje se po lahvi.

„Á. Hokejový bůh se slušným vychováním. Dobře ti tak, Jamie Johnstone. Vítej v Sault Sainte Marie.“ Ukloním se jak moderátorka z nějaké televizní soutěže. „A pamatuj. Nebuď jako turisté a nevyšlovuj to ‚solt‘. Je to ‚sü‘.“

„Beru na vědomí,“ odpoví. „Doslova hýříš samými zajímavými fakty.“

Jeho lehce uštěpačný tón mi neunikne. „Miigwech, princí hokeje.“ Rozhlédnu se kolem. „Kam zmizela ta holka?“

„Asi ti utekla,“ prohlásí Jamie.

„C'est la vie.“ *To je život.*

„Qui n'avance pas, recule,“ vypadne z něj. *Kdo nesměruje kupředu, ustupuje zpět.*

Cívím na něj celá vykulená. Jamie mluví francouzsky? Než se ho na to stačím zeptat, upoutají mě jeho oči. Stojí tak blízko, že dokonce vidím, jak jeho duhovky směrem k zorničkám blednou. Obepíná je tmavší kroužek, který se do té zlatohnědé části jako by propíjí. Grappa mi musela zostřit zrak, protože si všímám každického detailu.

„Na co tak zíráš?“ zeptá se.

„Ehm... holky po tobě jdou,“ zabreptám. Zní to stupidně, hned jak to vyslovím.

„Děkuju za varování.“ Širokánský úsměv mu pošimrá okraj jizvy.

„Hej, Bublí!“ Uděláme čelem vzad a spatříme Levie, jak bere schody po dvou a žene se k nám. Brácha mě vezme kolem ramen. „Potřeboval bych od tebe takovou službičku.“

Obrním se a čekám, co přijde. Tyhle jeho službičky v minulosti zahrnovaly třeba to, abych šla na Shagalu s jeho nejlepším kamarádem Stormym nebo abych vymyslela všem jeho kamarádům a spoluhráčům přezdívky v anishinaabemowin. Jeden týpek pořád otravoval s tím, že chce „nejlepší indiánský jméno ze všech“, až jsem mu nakonec nakecala, že Gichimeme znamená největší a nejmocnější pán větru. Celé týdny se promenádoval po městě a vykřikoval svoje nové jméno do všech stran,

než si ho nějaký nishnaabský kamarád vzal konečně stranou a vysvětlil mu, že to ve skutečnosti znamená „ohromný opeřený pták“. Jinými slovy „pračurák“.

„Mohla bys Jamiemu dělat u týmu ambasadorku?“

„Já? Ale... já nepatřím do klubu,“ vyhrknu překvapeně. „Vždyť ty holky si na nový hráče dělají dokonce rezervace.“

„Právě.“ Levi se na Jamieho vědoucně zadívá a pak pokračuje: „Právě proto bys byla perfektní. Jamie má holku. Takže bys k němu žádnou z těch pukšuken nepustila.“

Zavrčím. „Víš, že ten výraz nesnáším.“

„Promiň, Bubli,“ dodá Levi kvapem. „Chtěl jsem jen říct, že bys s tebou mohla chodit běhat a ty bys mu mezitím pověděla úplně všechno o městě.“ Otočí se k Jamiemu. „Věděls, že Daunis hrála celý čtyři roky na střední za školní klučičí hokejovej tým? A k tomu byla taky třídní valediktoriánka.“

„Všiml jsem si, že má v zásobě spoustu kuriózních informací,“ odpoví Jamie a zamrká na mě.

„Tak počkat. Z toho kouká nějaká habaďúra,“ řeknu, když mi to dojde.

„Ale houby habaďúra, Bubli. Možná tak... hilfed'úra. S kteroukoli jinou holkou v roli Jamieho ambasadorky by hrozilo, že se o něj kočičky akorát někde porvou.“

„Zase si tolik nefandi.“ Obrátím oči v sloup. „Ale jestli si to vážně myslíš... nebudou na mě naštvaní?“ Opravdu Levi právě vymyslel nové slovo? *Hilfed'úra*?

„S tebou se nikdo do křížku nepustí,“ odpoví. „Jsi totální drsňačka. Jako teta Teddie.“

A právě tahle kouzelná slůvka mě společně s Jamieho spokojeným výrazem a teploučkem z grappy přesvědčí, abych souhlasila a roli nováčkovy ambasadorky přijala.

KAPITOLA ŠEST

O dva dny později se Jamie Johnson zjeví u nás před domem a v ranním šeru si začne protahovat paže. Musí bydlet nedaleko, protože nikde nevidím žádné auto. Kývnu mu na pozdrav a s šepotem a hrstkou semaa se zastavím u modlitebního stromu. Když se k němu na dvoře připojím, důkladně si ho prohlédnu.

Můj nověj kámoš je samý sval a šlacha. Na jeho těle není jediný gram tuku. Jsme stejně vysocí, ale já jsem o dobrých patnáct kilo těžší. I o víc, když zrovna nakynu.

Jak si tak Jamieho měřím pohledem, představuju si, že dělá to samé: *Vysoká, statná holka s monstrózní prdelí, mrtvolně bílou kůží, širokánskou pusou, velkým nosem a – ó, jaká krutá ironie – tí-těrnejma prsama.* Bojuju s nutkáním rozkřičet se, že kromě toho jsem taky silná v obraně, pálí mi to a nikdy se nevzdávám.

Jenže v ten moment Jamie můj vnitřní monolog přeruší. „Běháš někdy i s bráchou?“

„Občas,“ odpovím a začnu se protahovat do stran. „S kamarádama je zvyklej běhat rychlejc.“ Poznámku o tom, jak Levie štvou moje vleklé rozcvičky, vynechám.

„Jste si s bráchou fakt hodně blízký.“ Jamie udělá dřep a natáhne jednu nohu do strany.